

Lucian-Dragoș Bogdan, Teodora Matei, Daniel Timariu,
Anamaria Ionescu, Bogdan Hrib

Domino

Copyright © Lucian-Dragoș Bogdan, Teodora Matei, Daniel Timariu,
Anamaria Ionescu, Bogdan Hrib
Copyright © TRITONIC 2017 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București
e-mail: editura@triton.ro
www.triton.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BOGDAN, LUCIAN-DRAGOȘ

Domino/Lucian-Dragoș Bogdan, Teodora Matei, Daniel Timariu,
Anamaria Ionescu, Bogdan Hrib
Tritonic, 2017
ISBN: 978-606-749-258-3

I. MATEI, TEODORA
II. TIMARIU, DANIEL
III. IONESCU, ANAMARIA
IV. HRIB, BOGDAN

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: MICHAEL HAULICĂ
Editor: BOGDAN HRIB
Comanda nr. 216/august 2017
Bun de tipar: august 2017
Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului,
este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Lucian-Dragoș Bogdan, Teodora Matei, Daniel Timariu,
Anamaria Ionescu, Bogdan Hrib

Cuprins
DOMINO

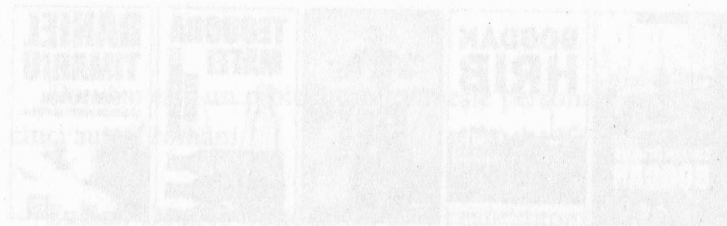
Teodora Matei (n. 1971) este autoare de literatură și poezii și de drame. Personajul ei, Aneta Iordan, a debutat în volumul *În mîna curmăturii* (2017).

Daniel Timariu (n. 1972) este autor de literatură SF și poezie. Povestirile sale cu Ovidiu Danilescu au fost reamintite în volumul *Peștele în casă* (2016).

Cuprins

Explicație sau argument	6
Un apel fără cafea (<i>Bogdan Hrib</i>)	9
Suflețul și Babușka (<i>Lucian-Dragoș Bogdan</i>)	11
Un telefon înainte de prânz (<i>Bogdan Hrib</i>)	42
Tatuaj de smarald (<i>Teodora Matei</i>)	44
Convorbirea de la ora 5 (<i>Bogdan Hrib</i>)	76
Crimă în familie (<i>Daniel Timariu</i>)	78
Espresso pe înserat (<i>Bogdan Hrib</i>)	122
Răzbunarea (<i>Anamaria Ionescu</i>)	124

Un apel fără cafea

Privea peretele opus fără să fixeze un punct anume. Doar zugrăveala îngălbenită și urmele de scoci de la un afiș oarecare, aruncat de ceva vreme. Era dimineață, iar automatul de cafea de la parter nu funcționa de două zile.

Apoi telefonul începu să sune.

— Mda.

— Sunt Sergiu.

— Te-am recunoscut.

— Deranjez?

— Nu. Te ascult. Nu mă sunai dacă nu era ceva...

— Oarecum. Niște zvonuri, informații fragmentate. Aș fi vrut să-l găsec pe Munteanu. Cum dau de el?

— Nu știi și nici dacă aș putea nu ți-aș zice. Compania ar face bine să-l lase în pace.

— Sunteți morocănos, domnule comisar-șef. Cafeaua?

— Mda. Lipsă. Eu pot să te ajut?

— Nu cred. E o rețea... Timișoara, Ploiești, București, o să fie și victime colaterale. Pe cine ai în Alba?

— Habar n-am. Nu-mi spui mai multe?

— Nici mie nu mi-au zis. Oricum, vezi că Iordan al vostru e tot prin Prahova.

Respect pe — Mda. Bine! Vedem.

— Ai grijă, tipule. Și dacă-l auzi sau vezi pe Munteanu, să bea un Glenfiddich pentru mine. Pa.

Și convorbirea se termină. Când ridică ochii, din cadrul ușii Anabella îl privea întrebător cu două căni mari albe de porțelan, pline ochi cu un lichid întunecat.

— Am rugat să ne facă la fierbător. Era unul nefolosit într-un fișet pe la parter. Mai bună ca la Mac.

— Mda, ca pe vremuri, mormăi Demetriade. Mersi mult.
— Ceva grav?

— Nu. Niște amici. Ai vreo cunoștință la Alba?

— La un curs am cunoscut un tip. Inspector-șef. Cu un nume ciudat, Bințișan. Sau cam așa ceva...

— OK. Află-i mobilul, s-ar putea să avem nevoie. Și vezi, te rog, pe unde mai umblă Iordan. Și gură bogată de Danelescu.

— Auziți, toți au nume din astea... ciudate?

— Auzi tu... ciudate. Scuză-mă, colega, dar nici cu Anabella nu mi-e rușine. Cu doi l...

Tânăra se înroși într-o clipă și întoarse privirea spre geamul mic și cam opac.

— Iartă-mă, n-am vrut să fiu nasol, zise Tony sorbind o gură mare de cafea. E minunată! Mulțumesc mult.

Și gândul îi fugi departe, în nord...

Suflețel și Babușka

Sperase ca măcar în ziua aceea să plece la timp de la serviciu. De fapt, mai repede. Le promisese Gretei și lui Sebastian că aveau să meargă la Sovata cu ocazia aceluși weekend prelungit.

Nu i se arătă.

— E o fătucă, îl anunță Bințișan. Vrea să anunțe o dispariție.

— Ia-o tu, îl expedie Marian. Hai, că voiam s-o-ntind și eu mai iute...

— Vrei s-o bag în sperieți?

Comisarul strâmbă din nas. Uneori se întreba dacă nu-i permitea prea multe inspectorului-șef. Deși, mai mult ca sigur că acesta nu forțase nota, ci spusese sincer ce gândea. Chiar și când zâmbea, chipul său rămânea dur, sculptat în piatră. Ochii albaștri nu făceau decât să accentueze impresia unui ofițer nazist venit să comande o execuție.

— Bine, trimite-o-ncoa'!

Privi ceasul. Încă nu intrase în criză de timp.

Persoana care păși în birou era tânără, dar nicidecum o fătucă, așa cum o caracterizase Bințișan. Părea timidă, dar era de înțeles. Gelu îi explicase că era în firea omului ca, atunci

când avea de-a face cu un organ de ordine, să fie ori timorat, ori rebel fără cauză.

O pofti să ia loc și o îndemnă să se prezinte. O chema Timea Horváth.

— Cred că vecina mea a dispărut...

Marian aprobă încurajator.

— Ce vă face să bănuți asta?

— N-a venit la magazin nici ieri, nici azi.

Comisarul zâmbi. După cum se părea, avea să se termine repede. O simplă problemă de comunicare.

— La ce magazin?

Femeia își mușcă buza, apoi pufni și clătină din cap.

— Of, n-am spus cum trebuie...

— Nu-i nimic. Spuneți cum vă vine și pe urmă punem lucrurile în ordine.

— Așa. Deci: eu lucrez la o firmă de asigurări. În spațiul în care am eu biroul, e și o florărie. Ne desparte un perete. Așa. Și doamna de la florărie n-a mai venit la magazin de joi. Întâi am crezut că s-o fi dus la Șona. Părinții ei nu mai trăiesc, dar mai are acolo un bunic pe care-l vizitează din când în când, mă-nțelegeți? Mai prin iarnă a avut ceva probleme urâte de sănătate, mergea acolo des. Am crezut că iar s-a întâmplat ceva cu el și... În fine. Am sunat azi să văd ce e – știți, are o nuntă weekendul ăsta, au venit clienții nervoși că voiau să mai discute ceva cu ea și nu le răspunde la telefon...

Femeia povestea dezlănat, iar lui Marian îi venea destul de greu să urmărească firul poveștii. Dar experiența îl învățase să se descurce în astfel de situații.

— Nu răspunde sau sună ocupat?

— Dă mesaj de-ăla cu „pentru moment, abonatul nu poate fi contactat”.

— Aha.

— Înainte să vin aici, am trecut pe la ea pe-acasă. Am sunat la interfon, da' n-a răspuns nimeni. A ieșit la un moment dat o vecină și, din vorbă-n vorbă, am aflat că n-o mai văzuse de marți seara. Da' eu o am văzut-o miercuri la lucru, mă-nțelegeți?

Avea un stil de a lungi „m”-ul când spunea „mă-nțelegeți”, de parcă voia să se asigure că reușise să capteze întreaga atenție a interlocutorului.

— În regulă, încercă Marian să aducă lucrurile la un numitor comun. De două zile nu mai știți nimic de doamna...

Ridică ușor tonul la finalul propoziției, transformând-o în întrebare.

— Cordea. Mădălina Cordea.

Comisarul își nota conștiincios informațiile.

— Are vreun prieten? Mă refer la iubit, preciză.

— Nu. N-a prea avut noroc în dragoste, mă-nțelegeți. Și cu serviciu-ăsta care-i ocupă tot timpul...

— Alți prieteni, cunoscuți?

— Erau unii care veneau mai des pe la ea, la magazin.

— Bine. V-aș ruga să-mi dați numele lor și, dacă știți, un telefon, o adresă, unde lucrează...

După aproape o oră și jumătate de când începuse întâlnirea, se despărți de femeie. Adunase o listă cu câteva nume sau prenume – rareori ambele – cu descrieri ale aspectului fizic și o informație conexă – de genul „e din Șeușa”, sau „lucrează la jandarmi”. Se despărți de ea luându-i numărul de telefon și oferindu-i cartea sa de vizită, rugând-o să-l informeze dacă mai afla orice altceva.

Îl chemă apoi pe Bințișan.

— N-ai vrut să pierzi timpul cu doamna, așa că o să te

Respect p **ocupi să aduni date despre toate cheștiile de aici. Bătu cu palma pe agenda în care notase tot ce aflate, apoi își privi ceasul și spuse: Pe mine mă așteaptă ai mei.**

*

Marian auzise de multe ori vorba că weekendul va fi așa cum l-ai început. Dacă sperase să se relaxeze, se înșelase amarnic. Greta îl așteptase destul de prost dispusă. În general nu comenta, deoarece știa că serviciul său îl putea răpi multă vreme de lângă familie. Dar, după ce fusese foarte înțelegătoare pe durata anchetei cazului Dumitrache, îl făcuse să promită că avea să le dedice lor zilele acelea libere, completate cu un *1 Mai* căzut exact luna.

Era absurd, într-adevăr – oricând putea suna telefonul ca să fie convocat la serviciu. Dar Greta încerca să păstreze iluzia că putea fi doar al ei pentru o scurtă perioadă de timp. Iar el întârziase. Nu-i spusese nimic, ci se mulțumise să asculte într-o tăcere îmbufnată explicațiile despre cazul apărut pe nepusă masă.

— Nu lucrezi doar tu la Criminalistică, comentase laconic la final.

Lucrurile se reglaseră pe drum și în sejurul petrecut la Sovata. Localitatea înflorise în ultimii ani, hotelurile deveniseră neîncăpătoare, iar piscinele erau extrem de apreciate de turiști, chiar și în perioada aceea încă destul de rece. Duminică seara, soția îi dăduse lovitura de grație. Se încolăcise în jurul lui, sărutându-l prelung pe gât, pe lobul urechii, pe buze, apoi îl încălecă și – în timp ce-și unduia șoldurile – îi șoptise:

— Ce zici să-i facem o surioară lui Sebi?

— Ne gândim și vedem, murmurase, încercând să ascundă groaza care-l cuprinsese la auzul acelei propuneri.

Marți dimineața sperase ca totul să reintre în normal. Suna ciudat pentru unul ca el, căci normalul său cuprindea, în principiu, lucruri sinistre. Dar măcar era o rutină cu care se obișnuise și-i dădea un sentiment de siguranță. Poate că, între timp, Mădălina Cordea revenise la magazin – după ce, mai mult ca sigur, își petrecuse timpul la spital cu bunicul ei, ori poate chiar îl îngropase – iar doamna sau domnișoara Horváth venise să-și ceară scuze pentru că le dăduse de lucru.

N-avu noroc. Bințișan întocmise un tabel cu toate datele și persoanele din agendă.

— Ești eficient, îl laudă Marian. Acum ar trebui să vedem cum dăm de fiecare.

— Eram sigur c-o să zici asta, așa că am rugat-o deja pe Dora să ne aducă aici cafelele.

— Bună idee. Dar știi ce m-am gândit? Bem cafeaua, pe urmă dăm o tură pe la florăria aia. Să vedem, poate a apărut femeia, poate a mai aflat ceva vecina... Să nu ne-apucăm de săpat până nu ne convingem că e neapărat nevoie.

— Cât entuziasm! Înainte să te-nsori erai mai hotărât să faci dreptate, mai incisiv. Te-ai înmuiat.

Marian încercă să-și dea seama dacă era o glumă sau vorbele colegului său conțineau o ironie fină.

— Ei, știi că nu mă dau în lături de la muncă. Dar am avut amândoi ocazia să ne lovim de cazuri grave care s-au dovedit a fi alarme nefondate.

— Chiar și așa, replică Bințișan, vreau să le tratăm pe toate cât se poate de serios. Am văzut prea multe lucruri urâte ca să-mi permit să fac treaba de mântuială.

— Măi, da' tu chiar ești serios!

— Parțial. Ești competent, n-am ce zice, de-aia-mi și place să lucrăm împreună. Dar te-ai mai înmuiat, cum am zis.